

Zonnebloemen en weerwolven

Roselynd Randolph

Eerder verschenen bij uitgeverij Zilverspoor

De boeken van de Varulven

Boek 1: De zilveren wolvin

Boek 2: De zilveren poort

Boek 3: De zilveren raaf

De boeken van hemel en hel

Bloedengel

Het oog van de bok

Judaspenning

© 2024 Roselynd Randolph

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotografie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omslag: M.C. Julien Design@Facebook

Redactie: Van Limpt redacties

Literair adviseur: Gaby Raaijmakers

ISBN: 9789090386126

NUR: 334

Druk: Pumbo.nl

www.roselyndrandolph.com

Hoofdstuk 1

Zijn hartslag dreunde in zijn oren. Het geritsel van de bladeren onder zijn voeten joeg hem verder op. *Sneller*. Een geur kringelde in zijn neus. *Bloed*. Rechts van hem. Hij maakte een scherpe bocht, sprong over een struik heen en volgde de steeds sterker wordende geur, totdat hij bij de bron aankwam. Hij slaagde erin vaart te minderen en knielde neer bij een hoop ellende.

Tim boog zich over het gemangelde karkas. Er was geen twijfel over mogelijk. Dit was het werk van een hele jonge weerwolf. Niet in leeftijd, wel als in “net geworden”. Bovendien was het vreemd; de volle maan zou nog een kleine week op zich laten wachten. Een weerwolf had dat licht toch echt nodig om te transformeren. Hij fronste zijn wenkbrauwen. Het zou kunnen dat de weerwolf aan het oefenen was geweest. Dat gebeurde soms, als een weerwolf van nature al een neiging tot woestheid had. Tim haalde diep adem. De rottende geur maakte bij hem geen bloeddorst los. Hij was geen aaseter, zoals sommige weerwolven. Jagen was zijn passie.

Hij besloot het karkas niet weg te werken. Er waren twee mogelijkheden. Of de weerwolf kwam terug om verder te eten, of hij was weggetrokken. Of misschien was het een zij. Dat kon Tim nog niet bepalen. De rotting overheerste het geurpalet van de weerwolf dusdanig dat dit soort informatie nu niet kon worden achterhaald door een snuifje hier of daar.

Het lijk was al verworden tot een feestdis voor insecten. Een glimlachje spon om zijn mondhoeken. De natuur gaat creatief met een karkas om. *Niets meer aan doen*. Dit zwijn moest worden teruggegeven aan de natuur.

Als het een menselijk karkas was geweest, dan had Tim zeker wel iets moeten doen. De aandacht vestigen op weerwolven was een absoluut — en behoorlijk logisch— verbod. Hij had het lijk dan moeten melden bij de LNW— Loge voor Nederlandse Weerwolven— al

was het alleen maar om te zeggen dat hij er niet bij betrokken was. Uiteraard zou er dan een onderzoek komen en als geconstateerd werd dat de weerwolf in kwestie zich schuldig had gemaakt aan moord, dan zou deze het tijdige voor het eeuwige moeten verwisselen. Ja, ook weerwolven konden sterven.

Tim trok met zijn mond. Langzaam kwam hij overeind. Peinzend keek hij om zich heen. Hij hoopte met heel zijn hart dat de weerwolf verder was getrokken. Twee exemplaren in een territorium was veel te veel. De bossen rondom Meeraert waren weliswaar groot, maar een weerwolf had nu eenmaal een behoorlijk stuk nodig om zichzelf onder controle te houden.

Tim moest toegeven dat de bossen van Meeraert niet echt van hem waren — hij had ze geleend voor de duur van zijn werkzaamheden hier. Ze waren onderdeel van een veel groter territorium van een oudere weerwolf die met tegenzin erin had toegestemd dat Tim hier mocht jagen. Hij zou dan zelf tijdelijk in het andere deel van zijn territorium naar prooi zoeken.

De jonge, nieuwe weerwolf die het zwijn zo had toegetakeld, had zich eigenlijk moeten melden bij de oudere wolf; het was echter meer dan waarschijnlijk dat hij of zij nog niet van de weerwolfse etiquette op de hoogte was. Dus van dat onderwerpen aan de rechtmatige eigenaar, was niet veel terechtgekomen. Om een vinger aan de pols te houden, besloot Tim de komende nachten in de buurt van het karkas rond te hangen. Als de weerwolf terugkwam, zou hij een hartig woordje met hem spreken. Daarnaast ging hij toch contact zoeken met de Loge, om hen deelgenoot te maken van zijn vermoedens. Misschien waren zijn ook nog niet op de hoogte van het ontstaan van deze nieuwe weerwolf.

Tim trok zijn zwarte blouse recht, volkomen tevreden met hoe hij de situatie ging aanpakken.

Het karkas lag diep in de bossen, ver van alle wandelpaden. Hoewel hij als weerwolf betere zintuigen had dan de gewone mens, had ook hij wat moeite om een weg tussen deze bomen te vinden. De Meeraertse bossen bestonden uit twee delen: hij liep nu in het oude, door de natuur geschapen gebied, waarbij de bomen in een eigen wanordelijk patroon groeiden. En er was het nieuwe, aangelegde deel waarin de bomen keurig in het gelid stonden, de wandelpaden breed waren en in rechte lijnen liepen. Ze mondden uit in picknickplaatsen

of andersoortig gezellig samenzijn. Tim rilde even. Wat dat betrof was het solitaire weerwolfbestaan niet vervelend.

Hij oriënteerde zich door zijn neus in de lucht te steken en diep te snuiven, op zoek naar menselijke geuren, en door te kijken naar de stand van de zon. Zijn innerlijke kompas deed de rest.

Na een poosje kwam hij uit op de brave paden, zoals hij dat noemde. Het waren zandwegen die gebruikt werden door de mensen die hier kwamen wandelen en die daar niet van afweken — een enkeling daargelaten, die meestal snel op zijn beslissing terugkwam na een paar keer gestruikeld of gewoon ronduit verdwaald te zijn. Gelukkig was het mobiel bereik hier uitstekend en de boswachter Elise alert.

Tim rechtte zijn schouders en liep in de richting van Meeraert, het stadje waar hij sinds een maand woonde. Ruim vijftigduizend zielen leefden daar samen. Niet altijd in harmonie, als hij het wekelijkse sufferdje dat enthousiast op de deurmat viel, moest geloven.

Hij zou een half jaar in Meeraert blijven, net lang genoeg om zijn taak als assistent van Jasper te vervullen. Die laatste was een archeoloog met een persoonlijke missie: een zoektocht naar een veenlijk om Meeraert op de cultuurhistorische kaart te zetten. Als dat gevonden was, zou Tim vertrekken, waarschijnlijk tot opluchting van de heersende weerwolf, die hier, heel ongewoon, al vele jaren woonde. Weerwolven bleven nooit lang op een plaats. Te veel karkassen. Te veel nieuwsgierigen.

Bij de bosrand aangekomen, nam hij plaats in een luxueuze bushalte waar hij wachtte op lijn 2, die hem naar zijn wijk Bosvreugd zou voeren. Die lag, ironisch genoeg, aan de andere kant van de stad.

Hier bij de bossen lag de wijk Vennenvlucht, een buurt met enorme vrijstaande huizen, rustieke paadjes en auto's die net zoveel kostten als een gemiddeld rijtjeshuis.

De bushaltes in Bosvreugd daarentegen, waren ondergekalkt met graffiti, vielen half uit elkaar en hadden niet eens bankjes om op te zitten. Wel schroeven, die er blijk van gaven dat er ooit een bankje had gezeten. Tim genoot daarom extra van de luxe in het Vennenvluchtse hokje.

De bus liet niet lang op zich wachten. Tim vermaakte zich tijdens de rit met naar buiten kijken, tot hij in de verte de sirenes van een ambulance hoorde. Tim kromp een beetje in elkaar. Voor zijn

gevoelige oren klonk het alsof de ambulance naast hem reed, terwijl deze in werkelijkheid kilometers verderop op weg was naar degene die hulp nodig had.

Tim hoopte met heel zijn hart dat er niets ernstigs aan de hand was. Hij mocht dan wel een weerwolf zijn, niets menselijks was hem vreemd.

Petra, de goeroe van leefgemeenschap Heideveldzicht, kwam op een drafje over de akkers aanzetten, terwijl ze met haar hand fanatiek in de lucht zwaaide. ‘Nicole, Nicole!’

Nicole richtte zich op en leunde op haar schoffel. Ze hield haar hand boven haar ogen om de zon uit haar blikveld te houden. Wat weerspannige lokjes, die niet in de vlecht gevangen wilden zitten, veegde ze uit haar gezicht. Zweetdruppels gleden over haar rug, en de wijde hemdjurk golfde in de verkoelende wind.

Door het zweet op haar gezicht gleed de te grote bril met de ronde glazen steeds een beetje van haar neus. Nicole duwde hem terug en wachtte tot de goeroe, die niet meer de jongste was, hijgend tot stilstand kwam en haar verbinding met de aarde terugwon.

‘Er... is...’ Petra ging rechtop staan, hand in de zijde. ‘Voor je gebeld, Nicole.’

Nicole fronste haar wenkbrauwen. Sinds haar intrede in Heideveldzicht, zo’n twintig jaar geleden, had ze spaarzaam contact gehad met de buitenwereld. ‘Wie was het?’

‘Je broer Jasper. Hij ligt in het ziekenhuis in Meeraert. Hij heeft een ongeluk gehad en is buiten kennis. Ik heb het telefoonnummer genoteerd.’ Ze wuifde zich koelte toe.

‘Oh!’ Nicole sloeg een hand voor haar mond. Ze had Jasper al jaren niet gezien, deels omdat er een grote leeftijds kloof tussen hen zat, deels omdat ze hier in Heideveldzicht haar thuis had en hij zijn eigen leven leidde. Desalniettemin was hij wel haar broer. Ze zette zich snel in beweging, waarbij de hemdjurk om haar volle lichaam heen fladderde.

Petra volgde op een paar meter afstand in haar voetsporen.

De beide vrouwen haastten zich over de akker terug naar het grote huis van de leefgemeenschap, waar in de ruime, wit betegelde hal de telefoon stond. Het was niet hun enige verbinding naar buiten — Petra ging met haar tijd mee. Er was internet, een stukje mysterie dat

Nicole als het kon, alleen aanzwengelde als ze de betalingen of administratie deed. Ze vond de druktoetsen van de telefoon al een verandering waar ze argwanend tegenover stond. Liever had ze gewoon een draaischijf gehad. Maar die werkten niet meer, had Petra gezegd.

Petra liet Nicole in de gang achter, terwijl ze zelf terug naar haar workshop “*Zonnebloemen vlechten van zonnestralen*” ging.

De telefoon stond op een tafeltje met een lade. Het werd geflankeerd door twee rieten stoelen met enorme waaiervormige rugleuningen. Grote kamerpalmen, her en der verspreid in de hal opgesteld, gaven de hal een spiritueel rustpunt. Muziek weefde zich daar kalmerend doorheen.

Nicole ging op een stoel zitten, zag het briefje met Petra’s keurige handschrift en trok het naar zich toe. Ze drukte het nummer in en luisterde naar het overgaan van de telefoon aan de andere kant. Het leek wel uren, voordat ze hoorde: ‘Goedemiddag, u spreekt met de receptie van het Meeraerts Gasthuis, waarmee kan ik u van dienst zijn?’

Nicole onderdrukte de neiging om te zeggen dat recepties niet konden spreken. ‘Met Nicole. Ik zoek mijn broer, hij is zojuist binnengebracht. Ongeluk.’

‘Ik zal even voor u kijken. Wat is de naam?’

‘Jasper. Graafmans.’

Het was even stil.

Nicole hoorde haar ademhaling resoneren in haar hoofd. *Laat hem niet dood zijn. Laat hem niet dood zijn!* De mantra bleef plakken in haar schedel.

‘Ja, hier heb ik het. U bent mevrouw N. Zonneveld?’

‘Ja.’ Nicoles stem was een fluistering.

‘Ik kan u geen mededelingen doen over de toestand van uw broer omdat hij wordt onderzocht. Ik kan u wel vertellen dat in de aantekeningen staat dat de familie dringend verzocht wordt deze kant op te komen.’ De stem van de receptioniste was meelevend.

Nicole hoorde wat er niet gezegd werd. ‘Dank u.’

Stilte.

‘Kan ik misschien uw mobiele nummer noteren? In het geval dat we u moeten bereiken?’

‘Ehm. Ik moet ergens een mobieltje hebben, maar ik weet niet

waar...’ Nicole voelde zich volkomen hulpeloos. Voor het eerst vond ze de afstand die Heideveldzicht tot de moderne wereld had, te groot.

‘Mevrouw Zonneveld...’

‘Ik kom er gelijk aan. Ik ... Ik kom nu! Dank u wel.’ Nicole legde met trillende hand de hoorn neer.

Ze voelde een hand op haar schouder. Toen ze opkeek, zag ze Petra naar haar kijken. Was de workshop nu al afgelopen? Had ze zo lang aan de telefoon gezeten?

Ze kneep haar handen in elkaar om het trillen tegen te gaan. ‘Ik ga naar Meeraert. Voor langere tijd.’

Petra nam langzaam plaats in de andere stoel. ‘Nicole, twintig jaar geleden kwam je hier, zoekend naar antwoorden.’ Ze pakte Nicoles hand tussen de hare. ‘Meestal blijven mensen een jaar, misschien twee. Twintig jaar is lang om antwoorden te vinden op vragen die je niet stelt. Ik denk, eerlijk gezegd, dat het tijd wordt dat je in Meeraert blijft. Bij Jasper. In de gewone wereld. Jouw pad hier is, hoezeer het mij ook spijt, ten einde.’

Nicole voelde haar mond openzakken. Eerst Jasper die een ongeval had, en nu Petra die niet wilde dat ze terugkwam... Wat voor karma had ze over zich afgeroepen? Wat had ze fout gedaan?

‘De kinderen kunnen niet zonder me. En wat te denken van de workshops? En de rekeningen die betaald moeten worden?’ Nicoles stem schoot de hoogte in. Alles, *alles* om maar terug te kunnen komen.

‘De kinderen zullen het moeilijk hebben, dat is waar. Maar zij zullen groter worden en vertrekken met hun ouders. Je bent dan een liefdevolle herinnering aan hun tijd hier in Heideveldzicht. Nicole, het is de bedoeling dat een mens zijn horizon verbreedt, als men hier komt. Jij hebt alles eruit gehaald wat er te halen viel. Het is nu tijd voor een ander pad.’ Petra liet Nicoles hand los.

‘Wie gaat mijn werk dan overnemen?’

‘Francine.’

‘Je hebt het al helemaal uitgedacht.’ Het klonk bitter.

‘Dit is iets wat ik al langer in mijn hoofd heb. Ik voel al geruime tijd dat jouw leven een andere wending moet nemen. Deze gebeurtenis komt niet voor niets net nu.’ Ze stond op, liep naar Nicole toe en nam diens gezicht tussen haar handen. Voorzichtig kuste ze Nicole op het hoofd. ‘Je was welkom om te blijven, en bent nu welkom om te gaan.’

Ze haalde haar handen van Nicoles hoofd en liep langzaam weg, haar gewaad ruisend, de sandalen zacht schuifelend over de gladde vloer.

Nicole liet haar hoofd tegen de enorme waaiervormige rugleuning rusten. Het was te veel voor haar hersenen die niet op paniek waren berekend. Haar lichaam zwoegde om lucht in de longen te krijgen. Tranen brandden in haar ogen. Petra had haar *ontslagen*.

Ergens klonk het geluid van klankschalen. In haar neus kringelde de rook van zorgvuldig samengestelde wierook. Heideveldzicht was de perfecte retraite voor de mens die de stress en de stad wilde ontvluchten. Vluchten. Net als zij ooit had gedaan. Jasper kon niet vluchten. Hij lag te vechten voor zijn leven. Jasper had haar nodig. Het kon niet zo zijn dat zijn leven voorbij was. Ze moest hem op aarde houden. Voor hemzelf. Voor haar... Het was tijd. Misschien had Petra gelijk. Ze moest terug naar Meeraert. Ze haalde haar handen over haar gezicht. De tranen droogden op.

Nicole sprong uit de stoel en rende door het gebouw naar haar kleine kamer en rukte de deur van de kast open. Het valies waarmee ze twintig jaar geleden hier was aangekomen voor een weekend nadenken, stond er nog altijd. Woest begon ze al haar verantwoorde, zelfgemaakte kleding in te pakken. Het merendeel bestond uit gebatikte hemdjurken die haar weelderige buik en volronde dijen verborgen. Ze had drie paar schoenen, twee ervan waren sandalen, één paar was voor de winter, stevige stappers waarmee ze door de tuintjes kon struinen. Sieraden had ze, op een paar zelfgemaakte kettingen en armbanden na, niet. In Heideveldzicht stond niet het uiterlijk centraal, maar het spirituele. Als dat dik in orde was, dan kwam de mooie huid vanzelf, zo was het motto.

Zaken zoals haar paspoort lagen veilig in de kluis van goeroe Petra. Die zou ze zo gaan ophalen. Een vonkje ontsprong in haar hersenen. Haar mobieltje! Waar... Oh. Ja. Ook in de kluis.

Ze haalde het bed af en stopte alles in de waszak, die in elke kamer aanwezig was.

Een laatste blik in het rond. Er was verder niets in de kamer wat van haar was. Iedereen zou hier kunnen verblijven. Ze had zichzelf ontworteld.

Nicole inhaleerde diep, sloot haar ogen en ademde heel langzaam uit. Ze keek nog een laatste keer naar het raam, waar de zonnestralen naar binnen stroomden. Er waren, behalve Petra, niet echt mensen

die ze achterliet. Iedereen was altijd op doorreis. Behalve zij. Tot nu toe. Een nieuw begin stond voor de deur en ze was dankbaar voor de lessen die zij ooit had geleerd. Haar vingers sloten zich rond het handvat van de koffer en ze verliet haar kamer.

De deur sloot zachtjes achter haar.

Hoofdstuk 2

Nicole zat in lijn 6, die naar het Meeraerts Gasthuis voerde. Ze had de treinreis naar Meeraert en de overstap naar de bus als erg stressvol ervaren. Zoveel haast, zoveel mensen! Als ze, net als goeroe Petra, aura's had kunnen lezen, was ze waarschijnlijk blind geworden van de kleuren.

Ze had wat last van wagenziekte en zat daarom recht achter de chauffeur, zodat ze vooruit naar de weg kon kijken.

Ze probeerde te mediteren over het lichtgrijs van de lucht, het donkerrood van de bakstenen en het stevige donkergrijs van het asfalt. Het wilde niet lukken.

De gedachte dat Jasper op het randje van de dood balanceerde, maakte haar bewust van iets wat ze jarenlang had ontdoken. De werkelijkheid. Het spirituele deel van haar kon daar blijkbaar minder gemakkelijk mee omgaan dan ze had ingeschat.

De bus verminderde vaart, om te stoppen bij een halte. Een man stapte in. Hij was lang, mager en volkomen in het zwart. Nicole werd er gedeprimeerd van en keek gauw naar haar eigen, in deze omstandigheden, te vrolijke hemdjurk. Ze gluurde vanonder haar wimpers opnieuw naar de man die binnengekomen was. Een zonnebril op zijn neus verhinderde dat ze zijn oogkleur kon zien.

Nicole gaf een voorzichtige glimlach toen de man voorbijliep.

Hij negeerde haar volkomen.

Een ratelend geluid klonk op en ze vloog omhoog. Even wist ze niet waar het vandaan kwam, totdat ze naar de tas aan haar voeten keek. Iets danste daarin heen en weer.

'Mens, neem op!' brulde een man ergens in de bus.

Nerveus grabbelde ze in haar tas naar het onding dat zo'n kabaal maakte. Ze keek wat onzeker naar het stukje elektronica in haar hand.

Jasper had het haar een poosje geleden als cadeau opgestuurd, samen met een handleiding. Ze had het boekje bekeken, besloten dat het niets voor haar was en de boel aan Petra ter bewaring gegeven. Had ze dat maar niet gedaan! Wat moest ze doen? Haar hersenen maakten kortsluiting door de zenuwen. Waarschijnlijk moest ze op het groene knopje drukken. Althans, dat meende ze zich te herinneren. Ze drukte. Er gebeurde niets en het gevaarte bleef maar ratelen. Nicole kreeg het er warm van.

Uit het niets kwam een slanke hand die het krenge uit haar handen trok, met een wijsvinger op een knop drukte en daarna was er niets meer dan zalige stilte. Nicole keek omhoog en zag de man staan die zojuist was ingestapt. Hij hield haar de telefoon voor en ze nam hem aan. Haar vingers raakten zijn warme huid en even leek het alsof hij schrok. Snel trok hij zijn hand terug, draaide zich om en liep weg.

Nicole bracht het mobieltje naar haar oor. 'Hallo?' schreeuwde ze.

'Joh, Nicole, ik ben niet doof.' Jaspers stem klonk uit het apparaat. 'Waar ben je?'

'Je leeft!' brulde ze. Ze kneep hard in het apparaatje. Hij leefde! Het ging allemaal goedkomen!

'Gelukkig wel.' Hij sprak haperend, maar duidelijk.

'Ik ben in de bus.' Ze sprak fluisterend.

'Waar?'

'Eh, recht achter de chauffeur. Tweede bankje.'

'Waar in de rit?'

'Een half uur.'

Een diepe zucht. 'Nicole, je moet echt ophouden met het gebruik van al die kruiden. Het tast je hersens aan.'

'Ik gebruik alleen rituele kruiden.'

'Wat zie je als je naar buiten kijkt?'

'Huizen.'

'Nicole!' brulde Jasper. Van schrik hield ze de mobiel een eindje van zich af. 'Welke halte heb je als laatste gehad?' hoorde ze zachtjes.

'Oh, dat weet ik niet. Ik lette niet op...' Ze hield het apparaat weer tegen haar oor. 'Wie weet wat... Oh, we gaan stoppen, denk ik. Ik zie in de verte zo'n geel bordje!' Opgetogen keek Nicole door het besmeurde zijraam.

Het mobieltje werd uit haar hand getrokken. 'We zijn bijna bij halte Kerkplein. Ik hoop dat je daar staat te wachten? Alsjeblieft, haal dat

mens op. Van welke planeet komt ze?’ De man in het zwart was duidelijk iemand die de prettige kant van het leven niet inzag. Hij luisterde naar het antwoord. ‘Oh, hallo Jasper.’ Korte stilte. ‘Ja. Nicole? En verder?’ Een schuine blik op Nicole. ‘Echt?’ Paniek op zijn gezicht. Een diepe zucht. ‘Dat is goed.’ Hij drukte af en stak het apparaat naar haar uit. ‘Ik waarschuw je wel als je uit moet stappen. Ik ben Tim, trouwens. Jaspers assistent.’ Hij nam plaats op het bankje rechts van haar en keek voor zich uit.

Jaspers assistent?? Verward stopte Nicole het mobieltje in haar tas en bekeek hem vanuit haar ooghoeken. Assistent? Wat voor functie had Jasper in vredesnaam?

Tim klemde zijn lippen op elkaar en het leek alsof hij iets aan het vermalen was.

Tim kauwde fanatiek op zijn kauwgom. Verdomme. Hij was zojuist gedegradeerd van rechterhand van een archeoloog-in-opleiding tot kindermisje van een duidelijk veel te dikke vrouw van begin veertig met een lange blonde vlecht. Als zij Jaspers zus was, dan leek ze niet op hem.

Vanuit zijn ooghoek zag hij haar kijken. Ze had een rond, fijn gezichtje met een enorme bril in frivool Fuchsiaroze die op een dopneus balanceerde. Het hoofd zat boven een enorm, in tinten rood en roze gebatikt gewaad, een dik gebreid vest, lederen sandalen en tot overmaat van ramp had ze dat hoofd versierd met een haarband die bestond uit bloemen. *Bloemen!*

Hij liet zijn hoofd even hangen. *Nee!* Hij liet zich niet van zijn stuk brengen. Hij hief zijn hoofd en wierp een blik naar buiten. Gelukkig, ze waren bijna op de plaats van bestemming. ‘Bij de eerstvolgende stop eruit.’

‘Oh, goed.’ Ze had een hele melodieuze stem. ‘Dank je wel. Je kent Jasper? Dan zullen we elkaar regelmatig zien.’ Een voorzichtige glimlach.

Nee, nee, nee! Tim nam zich voor om zo min mogelijk in haar aanwezigheid te zijn. Al die kleuren deden pijn aan zijn ogen.

De bus minderde langzaam vaart, om ongehaast tot stilstand te komen. Tim stond waardig op. Hij trok zijn jas nog een keertje recht en beende naar het midden van de bus, waar hij uit wilde stappen. Achter zich hoorde hij een hoop gehijg. Hij hield zich vast aan de

deurpost en een voet snoepte al van de vrijheid, terwijl de andere nog op de entree van de bus stond. Het gehijg klonk dichterbij. Tim draaide zijn hoofd en wierp een blik over zijn schouder. Nicole was aan het zeulen met een koffer, eentje van het type dat in de vorige eeuw ooit in de mode was geweest: met een vreselijk hysterisch vrolijk stofje in bloemenmotief en naïef gesloten met alleen een rits. Tim sloot zijn ogen. Nee hè. Nou moest hij haar natuurlijk helpen. Dat verwachtte ze vast van hem. *Echt niet*. Vastberaden stapte hij de bus uit en draaide zich naar haar toe, armen over elkaar. Hij was feminist en geëmancipeerd. Ze kon het best zelf. De geur van benzine teisterde zijn overgevoelige weerwolf-zintuigen en hij wenste met heel zijn hart dat ze op zou schieten zodat hij de schone lucht van de Meeraertse bossen diep kon inhaleren.

Wankelend en sleurend met het zware valies probeerde ze uit te stappen. Eerst de koffer een stukje op de entree, daarna een stapje, nog meer geschuif met de koffer en daarna een voet buiten de bus. Uiteindelijk trok ze aan de koffer, terwijl ze een been in de lucht stak.

Het volgende moment werd het ongeluk over hem uitgestort in de vorm van een vallende Nicole en een koffer die ergens op de grond eindigde. Haar lichaam was zacht en de grond onder zijn rug hard. Lucht was even een probleem en de pijnscheuten stampten zijn ellebogen en achterhoofd tot uitgeperste vruchtjes.

Nicoles bril was half van haar gezicht gegleden en hij keek recht in twee flonkerende ogen met dikke zwarte wimpers. Haar lippen vormden een "o" van schrik en instinctief sloeg hij zijn armen om haar heen om te voorkomen dat ze van hem af zou vallen. Toen hij zich dat realiseerde liet hij haar gelijk weer los.

Hij begon te wriemelen om onder Nicole uit te komen. Tegelijkertijd krabbelde zij op haar beurt overeind, waarbij haar knie op een zeer gevoelige plaats terechtkwam. Hij sloeg dubbel van de pijn en een hoge gil ontsnapte hem op zeer onmannelijke wijze.

Ze stond opvallend snel weer op haar voeten en stak haar hand naar hem uit. Hij lag in foetushouding, zijn vingers beschermend rondom zijn innige hoop en glorie, nam haar hulp niet aan en slingerde een stroom verwensingen de wereld in.

De bus reed weg en blies een laatste stoot uitlaatgas in zijn gezicht. Hij hapte diep in de vieze rook. Kon het nog erger?

Tim wachtte tot de hevigste pijn weg was en rolde zich om, op zijn

knieën, om daarna zo waardig mogelijk op te staan.

Passanten sloegen het tafereel gade, maar helpende handen kwamen er niet.

‘Het spijt me.’ Nicole duwde haar bril beter op haar neus. ‘Alles goed?’

Wat dacht dat mens nou? Dat hij een conversatie ging houden? Hij kneep zijn lippen op elkaar en wilde weglopen.

‘Zou je mij alsjeblieft kunnen helpen? In Heideveldzicht stonden we altijd voor elkaar klaar.’

‘Je bent nu niet meer in dat nirwana van je. Welkom in de echte wereld, waar vrouwen hun eigen broek ophouden en sleuren met hun eigen bagage.’

‘Waarom ben jij zo zuur?’ Het klonk alsof het haar oprecht interesseerde. Haar ogen waren opengesperd. Ze hadden de kleur van de Noordzee op een warme dag. En die wimpers. Lang, donker en... Tim schraapte zijn keel. ‘Ik ben helemaal niet zuur. Ik ben een realist.’

‘Maar als dat zo is, dan moet je toch weten dat het onmogelijk is dat ik dit in mijn eentje kan doen?’

‘Je hebt het tot hier toch ook gered?’

‘Met hulp van anderen.’

‘Hulpbehoevendheid is niets voor een mens.’

‘Zeg je dat ook tegen de ouderen in de samenleving?’

‘Dat is iets heel anders.’ Deze conversatie ging helemaal verkeerd. Tersluiks keek hij om zich heen, maar niemand sprong voor hem in de bres.

‘Alsjeblieft? Je hoeft het niet voor niets te doen.’

Lag het aan hem, of zag hij mensen grinniken bij dit aanbod? Als ze uit zo’n “alles is liefde gemeenschap” kwam, was seks vast haar enige munteenheid. Hij trok zijn mondhoeken naar beneden. ‘Nee, dank je. Ik leef celibatair.’ Wat waar was. *Helaas.*

‘We praten langs elkaar heen. Ik ben een uitstekende kok. Wild is mijn specialiteit. Uiteraard onder de juiste omstandigheden geschoten. Ik wilde voorstellen dat ik een maaltijd voor je kook. Seks is uiteraard ook prima. Het is goed voor lichaam en ziel.’ Een glimlachje trilde om haar mondhoeken. ‘Maar ik begrijp waar je heen wilt en er zit iets in al die zelfstandigheid.’ Ze rechtte haar rug, vouwde haar vingers om het handvat van de koffer en tilde deze op. Ze zette zich in beweging en passeerde daarbij Tim. Hij zag nog net

dat de kleur van haar gelaat opbloeide van bleek naar donkerroze. Ze negeerde hem, terwijl ze de koffer meesleurde. Tim wilde wat zeggen of doen, maar om de een of andere reden voelde hij zich op zijn plaats gezet.

Puffend en hijgend sleepte Nicole zich voort zonder aanvankelijk een idee te hebben van waar ze heen ging. Hulpeloos keek ze om zich heen en vroeg toen aan een oudere heer de juiste richting naar het Meeraerts Gasthuis. Ze verwenste de onbehulpzame Tim met heel haar hart, maar haar trots eiste dat ze zich niet liet kennen.

Gelukkig was de bushalte niet al te ver van het Meeraerts Gasthuis. Bij de grote schuifdeuren van het ziekenhuis stond ze even stil om uit te hijgen. Zoveel mensen hier. Ze voelde haar hart overvloeien van empathie. Al deze mensen kwamen hier om onderzocht te worden, beter te worden, op bezoek te gaan bij geliefden.

‘Gaat het?’ Tims stem klonk achter haar op. Het leek niet alsof hij de woorden meende.

‘Nee.’ Ze hoorde de breuk in haar stemgeluid.

‘Geef die koffer maar hier.’ Tim stak zijn hand uit.

‘Nee.’ Ze voelde dat ze dit moest doen, dit gewicht slepen. Haar hele volwassen leven had ze licht bepakt doorgebracht. Haar terugkeer in de gewone wereld leek zich te vertalen naar het gewicht van de koffer. Als ze dat kon dragen, kon ze ook de rest aan.

‘Joh, doe niet zo eigenwijs.’

‘Nu ben ik eigenwijs? Ik moest toch onafhankelijk zijn?’

Tim kneep zijn lippen weer tot een streep, trok met zijn linkerhand de koffer uit haar handen en zijn rechterwijsvinger prikte in de richting van de grote hal van het ziekenhuis. ‘Hoe sneller je bij Jasper bent, hoe beter het is.’

Ze haalde diep adem, knikte hem toe, besloot dat het leven je soms een handje toestak en begon door de schuifdeuren te lopen. Eerst nog rustig, maar al gauw werden de stappen groter, sneller.

Ze stoof de deuren door, zag de ontvangstbalie, meldde zich. Ze kreeg het kamernummer en voor ze het wist, stond ze in de lift naar de verpleegafdeling.

De deuren van de lift gingen open en Nicole aarzelde een seconde voor ze uitstapte. Ze liep de doodstille gang op en meldde zich opnieuw bij een balie.

Het verplegend personeel wees haar naar de juiste kamer.

Nicoles hart brak in duizend stukken op het moment dat ze binnenstapte. Jasper was doorschijnend bleek, zat vast aan allerlei apparaten en scheen zich niet meer bewust van de wereld om hem heen. Er zat verband om zijn hoofd, waar een drain uit kwam.

Nicole liep geruisloos naar hem toe. Ze legde haar hand heel voorzichtig op zijn onderarm.

Jasper opende zijn ogen, zag haar en tranen rimpelden over de oppervlakte van zijn iris. Ze vonden hun uitweg langs zijn ooghoeken.

‘Dus er is een ongeluk voor nodig om jou weer hierheen te halen? Had ik dat maar eerder geweten.’ Een flauwe glimlach krulde om zijn mondhoeken.

‘Joh.’ Ze pakte zijn hand.

‘Blijf je hier?’

Ze knikte.

‘In mijn kast liggen mijn kleren. Daar ligt ook mijn huissleutel. Dan heb je in elk geval onderdak.’

‘Jasper, ik wil je niet tot last zijn. Ik kan best een kamer in een hotel nemen.’

‘Jij bent mij nooit tot last,’ zei hij heftig. ‘Integendeel.’ Hij slikte moeizaam.

Het drong tot Nicole door dat ze hem zat uit te putten. ‘Ik ga nu weg, dan hebben we het erover als je je wat beter voelt. Maar ik ga elke dag terugkomen.’

‘Tim...’

‘Ja? Die is ook hier. Wil je hem zien? Dan ga ik hem halen.’

Jasper schudde zijn hoofd. ‘Ik ben te moe. Hij moet mijn werk voortzetten. Beloof je me dat?’

Nicole had geen idee waar hij het over had, maar knikte.

Jasper sloot zijn ogen.

Nicole wachtte ademloos een paar tellen.

Toen verried zijn regelmatige ademhaling dat hij terug was in het land van niet-zijn. Het land waar je lichaam kon genezen.

Nicole liet met tegenzin zijn hand los.

Langzaam stond ze op, zocht in de kast naar de sleutel en stak deze in de diepe zak van haar hemdjurk. Ze liep de kamer uit, naar de balie van de verpleegafdeling om daar met het personeel te spreken over Jaspers toestand. Ze gaf hun haar mobiele nummer.

Er zat een brok in haar keel die niet weg wilde toen ze moeizaam over de afdeling naar de lift schuifelde. Af en toe zocht ze steun bij de muur.

Tim stond bij de lift met haar koffer te wachten.

‘Hoe is het? Ik mag niet bij hem. Geen familie.’

‘Zwak. Gebroken ribben, doorboorde organen. Hij is frontaal door een auto geraakt en door de lucht gevlogen. Hij is geopereerd. Ze hebben een drain aangebracht om de druk op zijn hersenen zo klein mogelijk te houden. Er zijn ook drains in de rest van zijn lichaam. Dat hij nog wat kon spreken is volgens de verpleging een godswonder. Ze denken dat hij speciaal op mij gewacht heeft.’ Ze trok met haar mond. ‘Hij was bezorgd om het werk. Jij moet dat afmaken?’ Ze fronste haar wenkbrauwen.

‘Dáár is hij bezorgd over?’ Tim haalde de zonnebril van zijn neus. ‘Het werk?’

Nicole knikte.

‘Ik zou zeggen dat ik in zijn plaats aan van alles zou denken behalve het werk. Misschien heeft hij het ook wel nodig om zich daaraan vast te houden. In elk geval: ik zal het zeker doen. Je hebt onderdak?’

Nicole knikte, ze vertrouwde haar stem niet.

‘Waar?’

‘In...’ Ze wees in de richting van Jaspers kamer.

‘Ik breng je naar zijn huis. We moeten met de bus, ik heb zelf geen auto. Jasper wel.’

Ze knikte.

‘Kom.’ Tim draaide zich om en drukte op de liftknop. Zodra de deuren opengingen, pakte hij de koffer en stapte in.

Nicole volgde.

Nicole herkende het hofje, gebouwd rond 1920, nog. Jasper en zij deelden een moeder, maar geen vader. Dit was het huis van Jaspers vader. Nicoles vader zwierf ergens op de wereld rond. Waarschijnlijk waar er veel geld te verdienen viel. Ze kende hem niet.

Toen Nicoles moeder, met wat later Jaspers vader zou worden, kennis had gemaakt, was ze snel bij hem ingetrokken. Nicole was zeventien geweest en Jaspers toekomstige vader vond dat ze haar eigen boontjes moest doppen. Ze was niet welkom in zijn huis, maar

omdat haar moeder nog wettelijk verplicht was om voor Nicole te zorgen, had hij haar aanwezigheid oogluikend toegestaan.

Ze droeg haar steentje in het huishouden bij en de enige fijne herinneringen die ze had, waren de theekransjes van haar moeder. Die werden gehouden als Nicole op school zat, maar moeder kookte van te voren, omdat al dat gebabbel haar uitputte en ze na afloop op de bank een dutje deed. De recepten van die ovenshotels had ze gekoesterd en ze waren nog steeds haar favorieten.

De situatie was, nadat haar moeder in verwachting was geraakt, echter voor Nicole onhoudbaar geworden. Jaspers vader eiste veel te veel, zowel in geld als in huishoudelijke taken. Haar moeder, ziek van de zwangerschap, kon niet tegen hem op. Nicole was vertrokken. Eerst naar familie, later naar Heideveldzicht.

Nicole had Jasper natuurlijk wel gezien, op spaarzame bezoeken. Maar om te zeggen dat ze op erg goede voet stonden, nee. Daarvoor waren het leeftijdsverschil en het contrast in hun werelden te groot.

Ze had wel geprobeerd om er voor hem te zijn. Eerst overleed zijn vader en later hun moeder. Ze was langsgekomen. Had meegehuild.

Hij had de boot een beetje afgehouden. Ze snapte wel waarom; eigenlijk was ze een vreemde voor hem.

Ze liep naar de deur van Jaspers huis. In de parkeerhaven ervoor stond een oude roestige auto. Nicole had geen idee van het merk, maar herkende de auto als die van Jaspers vader. Hij had hem, zo oud als het ding was, gehouden. Zou dit vasthouden aan het verleden, ook voor haar gelden?

Met trillende hand haalde Nicole de huissleutel tevoorschijn, plotseling blij met Tims aanwezigheid. In feite was ze een indringer in Jaspers wereld. Aarzelend stapte ze de gang in. Ze hoorde hoe Tim haar volgde en de koffer wegzette.

‘Ik ga nu zelf naar huis. Het is een lange dag geweest. Tot morgen.’ Zijn stem was zakelijk, maar niet onvriendelijk.

Ze knikte, zonder zich om te draaien.

Een paar tellen later hoorde ze de voordeur dichtgaan.

Nicole liep de woonkamer in. Ze sloeg een hand voor haar mond. Het was duidelijk dat hier een zorgende hand nodig was. Jasper had er een bende van gemaakt. Het enige deel dat netjes was opgeruimd was de eettafel. Daar stond een laptop. Ernaast lagen een schrijfblok en een pen. Kennelijk werkte Jasper daar.

Het meubilair was een samengeraapt zootje, zo van de kringloop geplukt en alleen gekozen op hun functie. Er stond een bank met een bloemendesign — ze gaf toe dat dit wel een vrolijke noot was — oude leren stoelen met scheuren die gerepareerd waren door er stukjes leer op te plakken, een salontafel die ingelegd was met tegeltjes en in evenwicht werd gehouden met bierviltjes. Het brak Nicoles hart, dat geen enkel meubelstuk van hun moeder bewaard was gebleven, ook de bank niet. Daar had ze zo vaak op geslapen. Het leek alsof Jasper haar had willen uitwissen.

Nicole ging met angst en beven naar de keuken, maar daar trof ze juist een kraakhelderheid aan die haar deed vermoeden dat Jasper hier nooit kwam. Voorzichtig trok ze de koelkast open. Vrijwel leeg. Alleen het hoogst noodzakelijke. Nadenkend sloot ze de koelkast. Wat at Jasper dan?

Ze liep de gang in, waar de vloer was ingelegd met vinyl in zwart-wit tegelpatroon. Tegenover de trap was een deur, vermoedelijk van het toilet. Nicole deed hem open, keek en sloot hem gelijk weer. Hier was een wonder nodig. Wel met behulp van een hoop schoonmaakmiddelen — uiteraard allemaal op natuurlijke basis.

Nicole pakte de koffer en sleepte die moeizaam mee naar de eerste verdieping. De geverfde trap, zonder tapijt, maar met een prettige antislip strip, kwam uit op een overloop met vier deuren.

Een was overduidelijk de badkamer. Ze deed de deur recht tegenover de trap open. Daar bleek een rommelkamer te zijn. Dan moesten de andere twee deuren van slaapkamers zijn.

De meest linkse deur bleek die van Jasper, als ze afging op de wanorde van het bed. De meest rechtse moest dan de hare worden. De deur gaf toegang tot een keurige kamer. Het tweepersonsbed was niet opgemaakt, maar diende als opslagplaats. Er was een nachtkastje met een deurtje, een vrij grote ouderwetse kledingkast en de twee enorme ramen maakten de kamer zo licht dat je bijna een zonnebril nodig had.

Ze liep naar de ramen toe om ze te openen zodat de frisse lucht, die minder fris bleek dan een briesje in Heideveldzicht, binnen kon komen. Tegelijk wierp ze een blik op de verwaarloosde tuin. Jasper had het natuurlijk veel te druk gehad om die bij te houden, maar zij zou dat voor hem kunnen doen. Ze kon een moestuintje aanleggen; het was immers nog vroeg in het voorjaar. Haar handen begonnen nu

al te jeuken. Snel sloot ze de ramen, schoof wat troep van het bed en ging erop zitten. Vuil huis. Broer halfdood. Schoonmaken. Verzorgen. Het begon tot haar door te dringen dat ze hier niet voor niets naartoe was gekomen. Karma had haar gestuurd. Dat kon niet anders.

Hoofdstuk 3

Tim stond voor zijn kledingkast. De keuze was reuze: alles was zwart. Met zorg koos hij de tinten uit die elkaar zouden aanvullen. Geen vaalzwart bij pekzwart. Geen dropjes-zwart bij mobiel-die-uit-staat-zwart. Nee. Zwart was niet altijd zwart. Integendeel.

De wijkbewoners leken langzaam maar zeker te wennen aan zijn sombere uitstraling. Toen hij net in de wijk was komen wonen, hadden ze hem behandeld alsof hij een curiositeit was.

Een brutaal jochie had hem in de buurtsuper gevraagd of “hij wel goed bij zijn hoofd was”.

‘Ik houd gewoon van heavy metal,’ had Tim gezegd. Dat was meestal wel een veilige, zij het niet helemaal correcte uitleg. Hij was niet vies van wat headbangeren, dat klopte, maar zijn keuze voor het zwart had alles te maken met zijn wolfse geaardheid. Het zwart vertegenwoordigde zijn dierlijke aspect, dat als een schaduw aan hem vastzat. Hij was tenslotte een weerwolf, zij het behoorlijk onschadelijk en zeker niet demonisch.

Nou vooruit, hij kon iemand naar de andere wereld helpen met een zwaai van zijn klauwen maar ach, waarom zou hij? Als je echt wilde muggenziften kon je er wat van vinden dat hij rauw vlees at maar in zijn verdediging: het was biologisch vlees van runderen en varkens die vrolijk hadden rondgehuppeld in de verantwoord onderhouden weide of wild dat in het seizoen werd afgeschoten. Bovendien was dat vlees het weerwolfse equivalent van slagroomtaart of bitterballen. Wie hield daar nou niet van?

De wijk had besloten dat hij een zonderling was en hem verder in zijn waarde gelaten. Het moderne leven was nu eenmaal gericht op het individu. Hier in de volksbuurt Bosvreugd begon dat ook door te dringen. Hoewel men nog steeds oog voor elkaar had, precies wist wie wanneer bij wie op de koffie was geweest, werd er tegenwoordig geen

schande meer van gesproken als de ramen slechts een keer per maand werden gezeemd, in plaats van elke twee weken.

Op zijn gemak kleepte hij zich aan. Zoals altijd was hij heel vroeg opgestaan. Hij hield niet van haasten. Zo niet goed voor je bloeddruk. Als weerwolf was hij zich erg bewust van zijn lichaam omdat de kleinste verandering bij hem grote gevolgen kon hebben, ook buiten de volle maan. De wolf bevond zich gedurende drie dagen per maand maar net onder de oppervlakte. De overige dagen zat de wolf dieper in zijn lichaam, maar een heftige emotie kon een gedeeltelijke transformatie tot gevolg hebben. Dat vereiste zelfbeheersing.

Het mocht niet zo zijn dat hij bij een bezoekje voor een snotterige neus aan de huisarts, transformeerde naar zijn alter ego omdat de huisarts toevallig even wilde voelen aan de lymfeklieren.

Met zijn slenterende pas zette hij koers naar de kleine keuken. Daar stond zijn koffiemachine; een pistonmodel dat hij even liefdevol koesterde als ware het zijn geliefde. Teder vlijde hij het kopje onder de uitstroom. Zijn vingers gleden over de machine en bevoelden de knopjes, zonder ze in te drukken, tot hij bij de aan-knop kwam. Met slechts een hele lichte druk bracht hij de machine rochelend en kuchend tot leven.

‘Ah, daar ben je.’ Verliefd keek hij naar het lampje, dat nog knipperde van de opstart. Met eerbied pakte Tim een blik waarin exclusieve koffie zijn geur liet loskomen op het moment dat de deksel openging. Tim snoof de donkere, bittere geur op. Het rook als een jacht bij volle maan. Even bleef hij genieten. Uiteindelijk trok hij de lade van het keukenkastje open en vond de speciale lepel die hij uitsluitend voor het scheppen van zijn koffie gebruikte. Uiterst zorgvuldig mat hij een hoeveelheid af, deed deze in het bakje van de pistonmachine en plaatste dat daar waar het moest wezen. Tim sloot even zijn ogen. Oh, wat een heerlijkheid zou zo direct in het kopje stromen! Natuurlijk dronk hij zijn koffie zwart, dat sprak voor zich.

Vervolgens zette hij zijn kopje onder de uitloop van de machine en drukte op de knop. Een paar tellen later begon de geur van koffie de keuken te vullen.

Tim pakte een paar crackers en deed er gul kaas op. Vervolgens zette hij een schaaltje yoghurt met fruit van het seizoen op zijn tafel. Daarna ontsloot hij de gordijnen van zijn keukenramen. De zon zou straks om het hoekje komen kijken, wat hem noopte om gedurende

de dag de zonwering te gebruiken. Maar nu nog niet.

Vervolgens surfte hij wat op zijn mobiel en las de koppen van de kranten. Niet te veel, want hij wilde zijn stemming niet bederven.

Hij nam ruim de tijd voor zijn ontbijt en zag de zonsopgang in al haar glorie. Na nog een kopje koffie begon hij met de verzorging van zijn pistonmachine; teder verwijderde hij de koffieresten, spoelde alle ongerechtigheden weg, peuterde het kleinste korreltje koffie uit de pistonhouder, en haalde nog een doekje over de machine en het rooster. De bonenmaler, die los naast de machine stond, kreeg dezelfde behandeling. Die was net zo belangrijk! Hij vulde de bonen bij en streefde het apparaat nog een laatste keer, alvorens hij er afscheid van nam.

Daarna belde hij de LNW, iets wat hij eerder had willen doen maar dat door Jaspers ongeluk helemaal vergeten was. Hij kreeg uiteraard een keuzemenu. Belde hij voor informatie? Dan kon hij één toetsen. Voor het secretariaat, toets twee. Voor de Grootmeester, drie en ... Uiteindelijk kreeg hij iemand aan de lijn, meldde wat hij gezien had en verwachtte min of meer enige paniek. Hij werd echter afgewimpeld met het feit dat men wist dat zich in de Meeraertse bossen gewone, vierpotige wolven uit Duitsland aan het vestigen waren en hij zou het wel verkeerd hebben geïnterpreteerd.

Tim voelde zijn bloeddruk stijgen. Hij was niet gek! Hij nam zich voor om foto's te maken van het karkas en misschien zelfs een monster te nemen. Dan stond hij sterker en moesten ze hem wel serieus nemen. Hij haalde diep adem en zonder scheldwoorden, echter wel op een toon die geen tegenspraak duldde, maakte hij duidelijk dat er niets mis was met zijn bovenkamer of zijn neus en dat hij toch van een weerwolforganisatie mocht verwachten dat ze in elk geval de moeite namen om de indruk te wekken dat meldingen serieus te nemen. Er kwam een vreselijk geduldig antwoord dat inging op zijn onvrede en dat de melding uiteraard serieus genomen werd. En nee, het was absoluut niet de bedoeling om de indruk te wekken dat Tims hersenen niet hun werk deden. Toen werd Tim een prettige dag toegewenst, en de verbinding verbroken.

Tim schuimbekte, hij kon gewoon voor zich zien hoe de man zuchtend de melding aanvulde met "categorie hysterisch". Hij smeed zijn voedsel voor die dag samen met koelelementen in zijn rugtas.

Met het stoom nog uit de oren, verliet hij zijn appartement. Nou ja,

“appartement”? Dat was een groot woord voor de kleine ruimte boven de slagerij. Hij had zich enigszins bekocht gevoeld toen hij de werkelijkheid had vergeleken met de advertentie. Desondanks had hij het genomen. Het was opmerkelijk goedkoop en toen hij vroeg waarom dit al zo lang leegstond in deze tijd van woningnood, had de slager iets gemompeld over “ongunstige ligging” en “er zijn zoveel vegetariërs tegenwoordig”. Tim had er het zwijgen toegeedaan. Het was niet ver van Jaspers huis vandaan en de busverbinding naar het bos was prima. Voor die prijs kon een weerwolf het niet links laten liggen.

Hij daalde de trap af en huiverde even bij de overgang van zijn warme appartement naar de koele gang van de slagerij. Tim had geen aparte voordeur en verliet zijn woning dan ook via de slagerij, waar al mensen aan het werk waren; Cindy, de leuke slagersdochter, glimlachte naar hem. Haar ogen straalden van levenslust. Ze was verloofd met een rijke boerenzoon uit de omgeving, tot groot genoegen van haar vader, die weduenaar was. Ondanks haar status knipoogde Cindy naar Tim, die daar zeer onrustig van werd. Hij zag de problemen gelijk in hopen op zich afkomen; slager Verbeek zwaaide altijd enthousiast met zijn slagernesmes. Hij kneep zijn lippen samen, knikte even en vervolgens liep hij stijfjes door de winkel naar de deur.

Het kleine winkelcentrum dat het hart van de wijk Bosvreugd vormde, was behoorlijk verlopen. De buurtsuper zag er aan de buitenkant uit alsof het in een oorlogsgebied lag, graffiti vertelde van frustraties en de bakker had altijd dezelfde dingen in de aanbieding. Tim was er desalniettemin van overtuigd dat de wijk het niet anders zou willen.

Jasper woonde in een van de vele hofjes die de wijk rijk was, niet ver bij het centrum vandaan. Tim wandelde er op zijn gemak naartoe. Normaal carpoolden ze naar de bosrand, maar nu zou hij voorlopig alleen rijden.

In gedachten ging hij terug naar zijn sollicitatiegesprek met Jasper. Die was ooit begonnen met een opleiding tot archeoloog, maar helaas gezakt voor zijn tentamens, zo vertelde hij. Niet dat hij niet gestudeerd had, werd er haastig aan toegevoegd. Hij was gewoon dichtgeslagen!

Tim had begrijpend geknikt en Jasper had snel een slokje water gedronken.

Uit nood had hij een gewone baan gezocht die wel raakvlakken had met archeologie, had Jasper onthuld. Dat vond Tim zeer aannemelijk. Een mens moest toch de energierekening betalen, nietwaar?

In zijn vrije tijd was Jasper zich blijven ontwikkelen en wroeten in zowel de geschiedenis als de aarde. Dat had tot een interessante ontdekking geleid: het grote ven was ontstaan doordat mensen turf hadden gestoken. Toen had hij het zich in het hoofd gehaald dat hier weleens veenlijken te vinden zouden kunnen zijn. Die boven water halen, bleek veel werk te zijn. Al gauw bleek dat hij het niet alleen afkon. Dus had hij een advertentie geplaatst.

‘Waarom geen stagiaires?’ had Tim gevraagd. ‘Toch veel goedkoper?’

Jasper had hem vuil aangekeken. ‘Ik zei net dat ik gezakt was. Ik kan en mag geen stagiair begeleiden.’

Tim, die snapte dat hij zout in de wonde had gestrooid, informeerde toen als afleidingsmanoeuvre hoe Jasper zijn project dacht te financieren. Dat bleek een goede zet, want Jasper begon te glunderen. Hij boog wat voorover en vertrouwde Tim toe dat hij in de hoogste kringen van de stad een weldoener had die, toen hij van Jaspers plannen had vernomen, zelf het initiatief had genomen. Als dat geen teken aan de wand was, dan wist Jasper het niet meer!

En waarom wilde Tim eigenlijk de baan, had Jasper gevraagd.

Tim had even zijn keel geschraapt. De waarheid was dat hij in toenemende mate geconfronteerd werd met het feit dat het leven als weerwolf in een grote stad als Den Bosch of Amsterdam toch enigszins lastig was, wat hem had doen besluten rustiger te willen gaan wonen. Assistent van een archeoloog, al was het dan een amateur, dat was net wat voor hem. Het was een grote plus dat het stadje gelegen was in een bosrijke omgeving; wilde zwijnen in overvloed! Tim had zijn mond af moeten vegen bij het lezen van de vacaturetekst. Ja, dat was het helemaal. Hier kon hij tijdens de volle maan de weerwolf uithangen zoveel hij wilde en er nog voor betaald worden ook. Dat kon hij natuurlijk niet zo zeggen. Dus had hij ervan gemaakt dat hij een carrièreswitch overwoog en daarom wilde proeven van werkzaamheden in allerlei beroepsgroepen om zo een gefundeerde levenskeuze te maken. Een snuffelstage, maar dan betaald.

Jasper was geen slechte werkgever, maar wel eentje die zijn hoofd nog zou vergeten als het niet vastzat. Tim had al snel begrepen dat “assisteren” hier geen betrekking had op gezellig in het ven rondplenzen, maar dat hij zijn hoektanden in het administratieve deel moest gaan zetten.

Met Jasper in het ziekenhuis zou hij echter alles op zijn schouders nemen. Tim gniffelde in zichzelf. *Vreselijk nou toch.* Hij wreef zich in de handen. *Nee, echt. Gruwelijk..* Zijn plezier werd een beetje gedempt toen hij het hofje binnenliep. Hij voelde gewoon de ogen op zich gericht.

Uiteraard wist het hele hofje inmiddels dat Jasper in het ziekenhuis lag en dat de wereldvreemde vrouw die nu in het huis zat, zijn zus was. De muren hadden hier ogen en oren. Zijn aanwezigheid was de kers op de taart voor de roddelrubrieken.

Eerst maar eens de autosleutel ophalen. Jasper had die altijd in het schaalpje op het gangkastje liggen.

Nicole deed op zijn aanbellen open.

‘Sleutel?’ Hij stak zijn hand uit. ‘Van de auto.’

Ze keek hem aan alsof hij zes hoofden had. ‘Eh...’

‘Laat maar, ik pak hem wel.’ Hij liep langs haar heen, nam de sleutel uit het schaalpje, knikte Nicole toe en sloot de voordeur achter zich.

Tot zijn verbazing startte de auto gelijk. Hoewel Jasper er niet erg goed voor zorgde, deed het oude beestje zijn best. Dat vertederde Tim. Hij besloot om het autootje te verwennen door het in de wasstraat de duurste beurt te geven die er was.

Zachtjes tuffend reed hij door Meeraert, terwijl hij in zichzelf het agressieve verkeer vervloekte. Hij zat echt liever aan de passagierskant.

Van de ene kant van de stad naar de andere rijden, duurde ongeveer vijftien minuten, als hij alle stoplichten mee had. Uiteraard had hij dat niet. Pech kleefde aan hem zoals een schaduw aan een voet. Dat was volgens hem inherent aan het weerwolf-zijn en een extra reden om zwart te dragen.

Eindelijk parkeerde hij op het daartoe bestemde gedeelte bij het bos en viste zijn rugzak van de achterbank. Hij besloot om eerst het karkas op te zoeken en het nodige daar te doen. Dan zou hij naar het ven gaan om met behulp van Jaspers aantekeningen op de tablet

diens taken over te nemen.

Op de plaats van bestemming aangekomen, nam hij snel een monster en wat foto's. Het monster zou hij vanavond op de post doen, de foto's verzond hij alvast digitaal. Zo, laat de LNW *daar* de tanden maar eens in zetten.

Hij speurde nog eens goed rond naar nieuwe sporen, een bloedspettertje, een gebroken takje, maar vond geen verdere aanwijzingen. Vervolgens zette hij koers naar het ven, om eindelijk zijn werk te gaan beginnen.

Het ven was een geliefde pleisterplaats. Er stonden bankjes en er werd gefluisterd dat op vrijdag de dertiende, bij volle maan, de geesten van Kelten er rondwaarden.

Volkomen onzin uiteraard, al waren Jasper en Tim erachter gekomen dat de Kelten hier wel degelijk geweest waren en het was, tot Jaspers grote vreugde, dus niet uitgesloten dat een paar lijken in het ven waren achtergebleven. Moord en doodslag vond je overal.

Vandaag stond het verder testen van de waterkwaliteit op het programma. Je kon niet zomaar in een ven gaan lopen rondplenzen; je zou zomaar de samenstelling van het water kunnen veranderen. Of erger, op een bedreigde kikker trappen. Alles moest gedocumenteerd worden voordat er ook maar aan gedacht kon worden om een vergunning voor sonaronderzoek aan te vragen. Daarbij was dit een bijzonder ven, een pingoruïne; een overblijfsel uit de ijstijd, klein, maar opvallend diep; enkele meters. Daar waren er niet veel van in Nederland en in dit gedeelte van het land waren ze al helemaal zeldzaam. Daarom waren ze tot "beschermd gebied" verklaard.

Als Jasper er al in slaagde zo'n vergunning te krijgen, zou hij niet eerder dan volgend voorjaar aan zijn sonaronderzoek kunnen beginnen. Tim zou dan allang weg zijn, maar misschien kon hij eens terugkomen. Hij was toch wel nieuwsgierig geworden.

Tim rommelde in de rugzak en vond zijn spulletjes. Omzichtig legde hij alles op het bankje en pakte zijn notitieblok en stickervel.

Hij noteerde alles wat hij aan het doen was en schreef op de stickers data, voordat hij de buisjes meenam naar het ven om op verschillende plaatsen een watermonster te nemen.

Vervolgens liep hij naar het bankje om de data aan te passen. De rest van de dag bracht hij door met het maken van aantekeningen en